

бронзовата епоха./Йотов 2004: 107/

Според М.Кирпичников боздуганът навлиза в Югоизточна Европа от Азия /Кирпичников1966:47/ . Според други автори / Колиас 2012: 202/, боздуганът заместил старите оръжия за хвърляне, като например кривакът и брадвата. В средновековието той се използвал както като метателно, така и като ударно оръжие. Изображенията и появилите се описания в писмените извори го представят като прът, който завършва с глава./Обр.1/

Дължината на пръта в повечето случаи е била от 60 до 80 см и рядко дължина от метър. Има някои сведения, които говорят, че боздуганите се използвали още от средата на IXв. При описанието на лов по времето на император Михаил II /843-867/ , бъдещият император Константин VII Багренородни разказва: „*Василий препусна към него и хвърли след него императорския боздуган, който улучи животното в центъра на главата и я разцепи на две*”. /Колиас 2012:201/. Апогеят в използването на боздугана във въоръжението е достигнат през X-XII в., свързано с качеството му на ударно оръжие за близък бой с рицарите. Той се използвал най-вече за удар по тежките брони. Някои автори с право го наричат „разбивач на шлемове” /Колиас 2012:209/. Стремежът при използването на това оръжие бил най-вече към шлемът, раменете и ръцете на противника, като целта била, ако не да убие, то поне да зашемети и сваля от коня тежко въоръжения рицар. Конниците били въоръжени с най-добрите ризници както поради ранга и финансовото си състояние, така и поради това, че тяхното евентуално нараняване и изваждане от строя често действат негативно върху морала на цялата войска, а от там и на изхода на битката. Най-често те се биели срещу също толкова добре защитени с ризници противници. Следователно разпространението на боздугана е тясно свързано с нарастващата роля на тежковъоръжената конница. Никита Хониат описва важната победа на византийците срещу унгарците през 1167г. *”Ромеите обаче хванаха своите метални боздугани, които носеха заедно с другите си оръжия при всяка битка, и се хвърлиха с тях срещу пеоните/унгарците/. Ако такъв удар попаднеше в лицето или главата на противника, той беше унищожителен. Много пеони /унгарци/ пагнаха мъртви от конете си и много кръвяха от тежките си рани.”* /Колиас 2012:209/.

Архиепископ Евстатий Солунски в едно от похвалните си слова за император Мануил I Комнин /1118-1143/ пише, че византийският боздуган бил ужасяващо оръжие в очите на унгарците и, че дори името му предизвиквало страх у тях.

В периода след XI в. боздуганът се появява дори и като оръжие на благородните воители при дуели.

Както много други оръжия и боздуганът се закрепвал или на колана или